

Ing. Dušan
Pořízka se sy-
nem Hubertem.

Lesník a myslivec píšící nejen o Libavě

Co vás přivedlo k lesnické profesi?

Oba moji rodiče pracovali na Střední lesnické škole v Hranicích, ale pak dostali nabídku od Vojenských lesů a statků a změnili působiště. Bydleli jsme v osadě Slavkov uvnitř vojenského prostoru Libavá. Vesnice tehdy měla asi 140 obyvatel, převážná většina z nich byla zaměstnána v lese nebo v zemědělství. Otec se věnoval myslivosti a vedl k ní i mě. Dá se tedy říci, že mě formovala rodina a prostředí, v němž jsem vyrůstal.

Vaše cesta k lesařině byla tedy jasná?

Ne tak docela. Po ukončení základní školy v Lipníku nad Bečvou jsem se viděl na lesnické škole v Hranicích, ale rodiče rozhodli, že pro mě bude lepší jít na gymnázium. Co se dalo dělat, musel jsem polehnout. Nejhorší na tom bylo, že do gymnázia jsem chodil také v Hranicích. Denně jsem potkával studenty „lesárny“ a záviděl jim. Dočkal jsem se až po maturitě. O jiném studiu než lesnickém jsem ani

Kdy jindy než v čase jelení říje si připomenout známou jelení bonitbu Libavá Vojenských lesů a statků České republiky, s. p., divize Lipník nad Bečvou. Může nám v tom pomoci stejnojmenná kniha, která vyšla letos v květnu. K vydání ji připravil Ing. Dušan Pořízka, původním povoláním lesník, zapálený myslivec a autor několika knih loveckých povídek. Na červnové akci Armáda, lesnictví a myslivost na Libavě jsme ho požádali o rozhovor.

nevažoval a tehdy už to vyšlo – byl jsem přijat na lesnickou fakultu v Brně. Splnil se mi sen, studentská léta považuji za nejkrásnější období v mém životě.

Jak jste se pracovním ocitnul zpátky na Libavě?

Přestože v tehdejší době měly státní lesy nad vojenskými tak trochu navrch, už během studia jsem usiloval o to, abych mohl jít pracovat k vojenským lesům v Lipníku. O prázdninách jsem velmi často pracoval v lese – nejprve manuálně, ve vyšších ročnících jako pomocník při odborných pracích na Lesní správě Velký Újezd. Tehdejší ředitel lipnické divize Karel Chyba mi poté, co viděl moji snahu a zájem o obor, slíbil, že počítá s mým nástupem v Lipníku.

A svému slibu dostal?

Ano. Již před nástupem na vojnu, kterou jsem si odbyl u motostřeleckého pluku v Mariánských Lázních, jsem pracoval jako pomocný lesník na Lesní správě Potštát. Po

vojně na mě na ředitelství v Lipníku čekala pozice technologa výroby. Já byl ale spíše provozní typ, táhlo mě to do terénu. Scházel mi kontakt s lidmi, vůně dřeva, benzínu a oleje z motorových pil a také koní pracujících v lese. Po dvou letech jsem se na vlastní žádost vrátil do provozu – na těžební správu v Potštátě. Práce mě bavila, i když mě to více táhlo k pěstování než k těžbě.

*Nad prvním uloveným muflonem
(Lesní správa Velký Újezd, 1988).*

Jak dlouho jste tam vydržel?

Dvouletý cyklus se opakoval. Do toho přišla sametová revoluce a po ní nastaly v roce 1990 na ředitelství personální změny. V té době jsem dostal zajímavou nabídku na funkci samostatného referenta pro přestování lesa a myslivost. Dlouho jsem se nerozmýšlel, takový návrh se neodmítá. Kromě oblíbené „pěstebky“ jsem měl od roku 1991 v pracovní náplni i myslivost. Co více si přát? V letech 1993 až 1997 jsem pracoval jako vedoucí útvaru lesní výroby, což znovu obsahovalo lesařinu i myslivost. Tím moje dvanáctileté působení u vojenských lesů končilo. Nikdy jsem těch roků ale nelitoval, daly mi hodně cenných zkušeností a poznání jak z lesnického oboru, tak z myslivosti.

Barváři Ing. Pořízkovi učarovali (na snímku s družbým ze svých barvářů, Lesní správa Potštát, 1997).

Co se stalo? Proč jste u vojenských lesů skončil?

Potřeboval jsem změnu. Přijal jsem výzvu a šel do komunální politiky. Téměř tři volební období – v letech 2000 až 2010 – jsem byl starostou obce Jezernice kousek od Lipníku nad Bečvou. Od „starostování“ jsem si pak chtěl trochu oddechnout, takže jsem se začal věnovat různým lesnickým, mysliveckým a krajnotvorným projektům v zemědělské společnosti. A také cestovat po světě za poznáním v rámci nadačních humanitárních projektů. Od roku 2014 pracuji jako ředitel Technických služeb města Lipník nad Bečvou. Je to úplně jiná práce, ve které se snažím zúročit zkušenosti získané v předchozích profesích. Navíc rád dělám něco užitečného pro město, kde žiji.

Vraťme se ale k myslivosti...

Myslivost podle mě neodlučitelně patří k lesařině. Vedl mě k ní otec, byl jsem pro ni zapálený a na Libavě jsem si ji naplno užíval. Díky kvalitní péči o zvěř a dodržování chovatelských zásad je v této honitbě jedna z nejlepších jeleních populací u nás. Jelenů jsem ale moc neuložil, jak by si někdo možná mohl myslet. Vždy mě fascinovala hlavně černá zvěř. Mám uloveno přes 2500 divočáků a černá je pro mě stále zvěří číslo jedna.

Co se vám vybaví, když se řekne jelení říje?

Svátek v životě myslivců, samozřejmě hlavně jelenářů. Během říje mě velmi bavilo doprovázet lovecké hosty. Po sametové revoluci nastala doslova expanze zahraničních lovců, převážně z Německa, Rakouska a Itálie. Díky svým jazykovým znalostem jsem většinu z nich dělal průvodce.

Používáte při lovu jelena v říji vábničí?

Samozřejmě, bez vábení se lovecký průvodce neobejde. Měl jsem štěstí na nejlepších učitele. Jedním z nich byl technik Lesní správy Potštát Jan Oprštěný. Rád bych vzpomenu také Jiřího Švarce, legendu mezi libavskými lesníky a vůdci barvářů. Přezdívalo se mu „Zelený límeček“ podle neobvyklé kamizoly, kterou s hrdostí nosil. Byl mezi prvními, kteří po válce nastoupili

k vojenským lesům v Lipníku. Dnes je mu 83 let a pamatuje mnoho z historie lesnictví a myslivosti na Libavě. Lesnický úsek měl kolem Slavkova, kde jsem až do 17 let bydlel. Zasvětil mě do myslivosti i lesařinu a navíc byl jedním z mála chovatelů a cvičitelů hannoverských barvářů v oblasti.

Takže jste se začal o barváře zajímat i vy?

Přesně tak, barváři mě hned zaujali. Poznám jsem, že bez nich se v jelení oblasti nelze obejít. U vojenských lesů byla za mého působení zavedena povinnost, že minimálně na každé lesní správě musí být k dispozici barvář s potřebnými zkouškami. Chtěl jsem jít příkladem a v roce 1993 jsem převzal svého prvního služebního bavorského barváře Bena. Bohužel jsem si ho moc dlouho neužil. Sloužil mi jen tři roky, pak se ztratil. Následoval druhý „bavorák“, kterého jsem měl po zbytek své služby u vojenských lesů. Při odchodu jsem ho předal svému kolegovi z lesní správy.

Zůstal jste jen u barvářů?

Kdepak. Působil jsem také jako myslivecký hospodář v honitbách v Beskydech a na Opavsku, kde bylo barvářů poměrně dost, ale chyběli honiči. Tak jsem si od Miroslava Rudla pořídil slovenského kopova Mikiho. Dnes je mu už 12 let, je to vynikající pes, nejlepší v mém životě. Skvěle pracuje při nahánkách na divočáky. Když byl ještě ště-

Foto Lukáš Kovár

Hodnocení trofejí před jejich přehlídkou v Hranicích (první polovina 90. let).

ně, vzal jsem si dva týdny dovolenou a byl s ním od rána do večera v honitbě. Dokonale se na mě fixoval, takže se nikdy nestalo, že by se mi zaběhl, a to ani v úplně cizích honitbách.

Jak se dá popsat práce kopova?

Miki pracuje pomalu a pečlivě, raději individuálně než ve smečce. Když najde živého divočáka, drží ho na místě a vytrvale hlásí. Bonusem u něj navíc je to, že hlásí i dosledovaný zhaslý kus.

Nesmíme zapomenout na vaši literární činnost. Jak jste se k ní dostal?

V roce 2010 jsem se na přehlídce trofejí v Hranicích sešel s asi osmi lovci, které jsem roky předtím doprovázel na jelení říji. Po přehlídce jsme poseděli, zavzpomínali a povykládali. Padla zmínka o tom, že by někdo měl zajímavé zážitky a vzpomínky z lovů dokumentovat. Všichni se shodli na tom, že tou osobou mohu být jedině já. To pro mě byla výzva, pustil jsem se do psaní. Prubířským kamenem byla má prvotina, kterou jsem nazval *Mé toulavé boty*. Vyšla v roce 2012 a pojednávala hlavně o mých cestách za poznáním a lovem do Běloruska, Jižní Afriky, Norska, Polska, Rakouska, Rumunska, Ruska, na Slovensko a také o cestě napříč Evropou během postgraduálního studia myslivosti na lesnické fakultě v Brně začátkem 90. let.

Jaké ohlasy byly na první knihu?

Kupodivu dobré. Náklad 500 kusů byl během měsíce rozebrán, takže se dělal dotisk. To mě povzbudilo k dalšímu psaní. Druhou knihu *Lovy za soumraku* jsem vy-

dal v roce 2013. Ta již byla souborem loveckých povídek. Většinou šlo o vzpomínky na lovy na Libavě, takže jsem splnil přání lovců ze setkání v Hranicích. Měl jsem radost z pozitivních reakcí čtenářů, kteří oceňovali hlavně to, že povídky jsou napsané poutavě a čtivě, takže je to vtahuje do děje. Neobsahují zbytečně zdlouhavé lyricko-epické pasáže, jen věcné popisy míst na Libavě. To je cenné i pro čtenáře, kteří nejsou myslivci, ale tuto část naší republiky znají třeba jako turisté či vojáci. Všechny příběhy jsou pravdivé, nic není smyšlené, žádná myslivecká latina!

Máte při psaní nějaký vzor?

Mým velkým vzorem je dodnes Vladislav Krop. Nejen kvůli tomu, že se věnuje stejnému žánru jako já, že je také lesník a navíc chovatel a vůdce barvářů. Všechny jeho knížky jsem četl, líbí se mi jeho styl a rozumíme si i lidsky.

Kolik knih vám do současnosti vyšlo?

Šest. Pokračoval jsem v psaní loveckých povídek a každý rok se mi podařilo vydat jednu knihu. Po *Lovech za soumraku* následovaly tituly *Lesními pěšinami*, *Po stopách velké zvěře*, *Povídky z Hubertovy mošny* a letos vyšla *Libavá*.

Ta je ale trochu jiná než předešlé...

Jde o soubor vzpomínek dvaceti autorů, zaměstnanců vojenských lesů nebo významných loveckých hostů. Většina z nich jsou již senioři a nebydlí jen v okolí Libavě, mnoho z nich jsem musel navštívit i několikrát. Příprava tedy byla docela náročná. S těmi, kteří nechtěli sami něco sepsat,

jsem poseděl u kávy a štamprlky, během jejich vyprávění si dělal poznámky a poté je upravil do povídky. Do textů zbylých autorů jsem většinou nezasahoval, aby zůstaly autentické.

Ve vašich knihách je množství kvalitních fotografií přírody a zvěře z Libavě. Kdo je jejich autorem?

Za tyto snímky vděčím kamarádovi Lukáši Kovárovi z Potštátu. Není sice myslivcem, ale rybaří a fotografuje a jeho autentické fotografie nejen z Libavě mají profesionální úroveň. Mám radost, že jsem je mohl použít mimo jiné i v barevné příloze poslední knihy. Rád bych se pochlubil, že po jejím červnovém křtu na Libavě a zahájení prodeje byla během dvou měsíců zcela vyprodána a musel se udělat dotisk. Všechny posbírané příběhy se mi však do ní nevešly. Když bude na knihu dobrý ohlas, a zejména zájem ze strany partnera, kterým byly Vojenské lesy a statky, připravím pokračování *Libavá 2*. Hodně čtenářů mě o to již požádalo.

Co vás čeká v nejbližší době?

Mimo jiné cesty na Opavsko, kde máme pronajatou honitbu. S sebou беру svého osmiletého syna Huberta, kterého se snažím vést k přírodě, lesu a zvěři. Jsem rád, že navštěvuje myslivecký kroužek. V červenci jsme spolu jeli do Opavy pro štěně bavorského barváře, který by měl pomalu zastoupit mého staříckého kopova. Moc bych si přál, aby měl Hubert ke štěněti vztah a naučil se o něj pečovat. Bylo by to pro mě velkým příslibem, že budu mít pokračovatele rodinné tradice.

Děkuji za rozhovor.

Dalibor Pačes

Foto archiv Dušana Pořízky a redakce

Knihy Ing. Dušana Pořízky.

FeHoVa 2018

25. ročník mezinárodní
výstavy loveckých zbraní,
rybářství a myslivosti
Výstaviště **HUNG-
EXPO** v Budapešti
15.–18. únor 2018

*Ve dnech 15.–18. února 2018 se
bude v blavním městě Maďarska
konat již 25. ročník mezinárodní
výstavy loveckých zbraní,
rybářství a myslivosti FeHoVa
– velkolepé setkání myslivců,
rybářů a milovníků přírody
z Karpatské kotliny.*

Další informace a přihlášky pro vystavovatele:
www.febova.hu, febova@hungexpo.hu

OHLÉDNUTÍ ZA ÚSPĚŠNÝM ROČNÍKEM 2017

Dne 9. února 2017 byl zahájen 24. ročník výstavy, jehož se zúčastnil rekordní počet vystavovatelů a návštěvníků. V největší hale výstaviště (A) se představily firmy podnikající v oboru myslivosti a lovecké výstroje a v nejmodernější hale (G) nabídly své zboží a služby firmy z oboru rybářství. Na akci, která je považována za nejvýznamnější setkání myslivců a rybářů v Maďarsku (s přesahem do okolních států), se představilo celkem 310 vystavovatelů z 19 států celého světa a navštívilo ji 47 000 osob (o 5 % více než v roce 2016). Výstava proběhla poprvé zcela samostatně (na výstavišti se v daném termínu nekonaly jiné akce), takže lze konstatovat, že návštěvníky zajímalo výhradně téma myslivosti a rybářství.

OCHUTNÁVKA Z NOVINEK PRO ROK 2018

Pro rok 2018 je naplánován atraktivní doprovodný program, který bezpochyby přiláká množství návštěvníků:

- expozice dosud nevystavených loveckých trofejí,
- „Lovecký zámek mých snů“ – výstava trofejí z unikátní sbírky knížete Windischgrätze, přítele Zsigmonda Széchenyiho, darované maďarskému státu,
- „Tajemství hradu Vajdahunyad“ – při příležitosti 25. ročníku výstavy FeHoVa budou návštěvníkům představeny skryté poklady známého mysliveckého muzea v Budapešti,
- „Okamžiky přírody očima Pála Csergezána“ – výstava obrazů uznávaného malíře zvíře,
- soutěž dřevorubců STIHL Timbersports,
- čestný host Rumunsko – prezentace nejvýznamnějších rumunských honiteb, loveckých trofejí a míst spojených s myslivostí,
- největší výstava rybářských fotografií v Maďarsku – výběr nejlepších fotografií s tematikou rybářství,
- prezentace a přednášky známých zahraničních sportovních rybářů.

SOUBĚŽNĚ PROBÍHAJÍCÍ AKCE

Souběžně s výstavou FeHoVa proběhnou na výstavišti dvě atraktivní akce:

- mistrovství v lukostřelbě a lukostřelecká výstava,
- výstava psů VI. FeHoVa-MEOE Winter Dog Show.

Vystavovatelé, pozor: termín podání přihlášek se slevou do 30. září 2017!

